

Úti beszámoló

Gebula Judit

Szegedi Deák Ferenc Gimnázium

„Tovább a szemléletváltásban a Z generáció jövőjéért”

ERASMUS+ KA1 mobilitási pályázatban szereplő

az Alpha College of English, Dublin által szervezett

Using Technology in the Classroom című kurzusról

2017. július 30 – 2017. augusztus 11.

Dublin, Írország

Hosszas előkészületek után, 2017. július 30-án felültem a Dublinba induló gépre. Mindig nagy élmény, amikor négy gyerekes anyukaként egyedül kelek útra, bár eleinte tele vagyok feszültséggel és aggodalommal.

Dublin az első pillanattól kezdve olyan volt, mint amilyennek vártam. Szemeraként az eső, és nyüzsgtek az emberek. A fogadó családdal történt előzetes levelezés alapján taxit fogtam, és két hétre bepakolt óriási bőröndömmel elindultam a Saint John's Court 38-as szám alá. Láttam, hogy a taxi sofőr nem érti, mit mondok, majd hossza kevergés után egyszer csak letett egy utca közepén, és közölte velem, hogy megérkeztünk. Mivel az utca név nem passzolt, tanácstalanul álldogáltam az akkor már szikrázó napsütésben. Elindultam a bőröndömmel, de elég siralmas látványt nyújthattam, mert egy arra járó azonnal a segítségemre sietett és megmutatta az utat. Innentől kezdve számtalan alkalommal megtapasztaltam az írek segítőkészségét és vendégszeretetét. Több mint fél óras séta után megérkeztem a fogadó családhoz, ahol jókora zűrzavar uralkodott, mert nem régen ment el az előzőleg náluk lakó cserediák.

Szépen berendezkedtem, és csodálkoztam, hogy az itthoni lármás házból egy újabbba kerültem, ahol három kamasz gyerek futkosott. Ennek ellenére, ici-pici szobámban minden kényelmem megvolt, kivéve az önálló fürdőszobát. A család rendkívül kedélyes volt, és nem csaptak nagy hűhót körülöttem, ami megkönnyítette a beilleszkedést. Az apuka ír akcentusa kissé erősnek bizonyult időnként, ilyenkor az anyuka 'fordított', mellőzve az apuka gyakran használt vulgáris jelzőit.

Hétfőn reggel elindultam az iskolába (Alpha College of English), és mint egy elsős kisdíák, izgultam, hogy milyenek lesznek a csoporttársaim és a tanáraink. Az első benyomásom rendkívül kedvező volt, mert a csoportban, mint kiderült hatan voltunk magyarok, mindannyian negyvenes nők. Az első perctől kezdve jókedv uralkodott a három lengyel, egy cseh, egy dél-afrikai, egy spanyol, egy olasz és a hat magyar tanárból álló csoportban. Nagyon örültünk a lehetőségnek, hogy megpróbálhatunk felzárkózni a diákjainkhoz a számítógépes ismeretek terén.

Tanáraink, Katie és Mick is kellemes meglepetést okoztak, mert közvetlenek, ugyanakkor rendkívül szórakoztatóak voltak, miközben feszes ritmusban tanítottak bennünket.

Az első héten, a délelőtti órákon általános elméleti tudnivalókkal ismerkedtünk meg, az 'Intranet' használatával, az óratervezéssel, a digitális állampolgársággal, módszertani tudnivalókkal, és ami számomra a legfontosabb volt, feladatszerkesztéssel foglalkoztunk behatóbban. Az elméleti ismereteket mindig 'workshopok' kísérték, hogy a frissen szerzett tudást kellően elmélyíthessük. Néha kicsit soknak tűnt mindez, de megnyugvásomra, az idősebb kollégáim még inkább kétségbe estek egy-egy nehezebb feladatnál. Végre nem azt éreztem, hogy én vagyok a legtájékozatlanabb, mert mindenki mást tudott, és folyamatosan segítettek egymást. A technika segítségével a kooperatív tanulás gyakorlati megvalósulását tapasztalhattuk meg.

A délelőttök izgalmai után a délutáni kiruccanások következtek. Az iskola nagy figyelmet fordít az ír kulturális ismeretanyag közvetítésére is, ami nekem, történelem tanárként hatalmas élményt nyújtott. Minden nap újabb és újabb csemegével kedveskedtek nekünk. Idegenvezetőt biztosítottak minden programhoz, így nem csak gyönyörködtünk a látnivalókban, hanem rengeteg ismerettel is gazdagodtunk. Jártunk múzeumokban, templomokban, a híres Guinness sörfőzdében, sőt közös pub látogatást ('kocsmázást') is szerveztek.

Hétvégén hosszabb túrákra indultunk, melyekre előzetesen kellett bejelentkezni. Ezeken a kirándulásokon a csodálatosan zöld ír tájban gyönyörködhettünk, és ellátogattunk a kora keresztény emlékhelyekhez. Kivételes szerencsénk volt az időjárással, mert bár többször is szemerklélt az eső, kiadósabb csapadék nem rontotta el a kedvünket. A vasárnapi kirándulás fénypontja az volt, amikor az idegenvezető hosszas unszolása ellenére senki nem volt hajlandó énekelni egy kiváló akusztikával bíró templommaradványban, így mi hatan, magyarok elénekeltük azt a dalt, amit kivétel nélkül mindenki ismer itthon: Tavaszi szél vizet áraszt. A vagy száz diák döbönt csendben hallgatta az előadásunkat, majd hatalmas tapsvihár tört ki a sebtében rögtönzött előadás végeztével. Onnantól fogva mindenki felismerte a magyar 'lányokat'.

A második hét hasonlóan folyt, mint az első, délelőttönként elméleti, majd gyakorlati órák követték egymást, délutánonként pedig kulturális programokon vehettünk részt. Nekem a második hét lényege az ismeretek elmélyítésében rejlett, mert folyamatosan éreztem, ahogy megváltozik a digitális világgal szemben korábban tapasztalt idegenkedésem. Éreztem, hogy nem tudok mindent megoldani, de már merek próbálkozni, és nem kérek azonnal segítséget egy-egy felmerülő nehézség láttán.

A tanfolyam végén készítettem egy kis filmet a képeimből, és nagyon büszkén küldtem haza a gyerekeimnek, mert végre én mutathattam nekik egy új filmszerkesztő programot a számítógépen.

A dublini két hét során és hazaérve egyaránt elmondhatatlan hálát éreztem mindazok iránt, akik hozzájárultak ahhoz, hogy mind emberileg, mint szakmailag ennyi élménnyel gazdagodhassak.